Paa Udsynets Bjærgetinde staar hun første Gang Ansigt til Ansigt med det Ansvar, hun paatog sig, da hun for fyrretyve Aar siden førte Kvinderne ud af Trældommens Land, og ligesom hun dengang saa den Vej, hun havde at gaa, ligge afstukken foran sig gennem Ørkenens uendelige Slette, saaledes ser hun nu atter Vejen slynge sig videre gennem det forjættede Lands Herlighed, der forekommer hende langt værre end Ørkenen før. Og mens hun følger den med Øjnene, ser hun atter Skoler rejse sig langt ude, byggede op af stærke og enige Kvindeviljer, Skoler, hvoraf der udgaar en Skare af kyndige og milde Folkelærere, og uselviske og pligtopfyldende Samfundstjenere; hun ser Hjem, hvor den sidste Ulighed er forsvunden og Mand og Hustru sætter deres fælles Ære i at skabe en ny og modstandsdygtig Slægt; — hun ser et Land, hvor Fredskærligheden ikke længer er et Skalkeskjul for hemmelig Avind og selviske Hensigter, hvor Retfærdigheden og Barmhjærtigheden ikke længer staar hinanden efter Livet, men arbejder trofast sammen Haand i Haand; hun ser overalt, hvor Kvindetoget gaar frem, Lasterne skjule sig bort, og Elendigheden rette sin syge Krop og blinke imod Solen, — og overfor dette Syn glemmer hun alt det, som ligger imellem og først skal gennemvandres, som hun for fyrretyve Aar siden glemte Ørkensandet for Synet af det forjættede Land.

Hun vender sig og gaar ned af Bjærget igen, men da er Trætheden ligesom strøgen af hende; hun er ikke længer en halvgammel Kvinde med saarede Fødder og Modløshed i Hjærtet, der er Glans over hendes Ansigt og Flugt i hendes Gang, thi nu ved hun, at hendes Vandring ender ikke her, at det Land, hun snart skal føre Kvinderne ind i, er ikke det forjættede Land, men dette ligger langt, langt borte endnu hinsides den skillende Grænse, og hun føler Kræfter i sig til at samle Kvinderne om sig endnu en Gang og tage en ny Vandring op, selv om den skal strække sig gennem aldrig saa mange Aar — fyrretyve Aar.

G. L.

Dansk Kvindesamfund.

Den 15. Decbr. — samme Dag som dette Nummer af vort Blad udkommer — er det 40 Aar siden at D. K. stiftedes eller i alle Tilfælde fik sit Navn og den mere faste Form, hvorunder det siden har udviklet sig. Begivenhederne for 40 Aar siden er saa udmærket og udførligt skildrede i Fredrik Bajers lille Skrift om Dansk Kvindesamfunds Stiftelsesaar 1871, som vi kan anbefale vore Læsere at gøre sig bekendt med, — at vi derfor ikke her skal komme nærmere ind derpaa; ligesaa lidt som paa en nærmere Omtale af D. K.'s Historie i de forløbne 40 Aar. Denne vil nemlig, skrevet af Gyrithe Lemche, udkomme samtidig med, at D. K. fejrer de 40 Aar engang efter Nytaar, naar Kredsformændene samles i Kbhvn.

40 Aar er en lang Tid, og i den er sket mange og store Forandringer og Fremskridt, som D. K. har haft sin større eller mindre Del i, og som D. K.'s Medlemmer baade de ledende og de menige kan se tilbage paa med Tilfredshed. Og naar D. K. nu efter 40 Aars Forløb er i stadig Fremgang baade i Retning af Indflydelse og Medlemsantal, er det det bedste Bevis for Retfærdigheden af den Sag, som D. K. arbejder for.

D. K.'s 40 Aars Stiftelsesdag skal derfor ogsaa her mindes med en Tak til dem, der med deres Indsats, — stor eller lille — har været med til at føre D. K. frem og med et Haab om, at Kvindesagens Tilhængere og Arbejdere vedblivende maa vokse i Tal og Styrke indtil — engang — dens Maal kan siges at være naaet.